

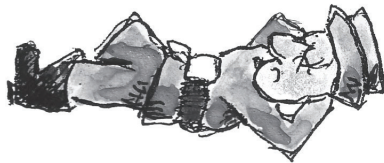
LBRIS

We know
books

Paul Prună

ÎNAINTEEE, MARS!

Amuzament de cotropire

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

- Cuvântul autorului · 4
1. Intromisiunea · 7
 2. Locotenentul Tilică · 19
 3. Jurământul militar · 25
 4. Cu cântec · 29
 5. Drapelul unității · 35
 6. Alarma · 41
 7. Instruirea · 47
 8. Înviorarea · 59
 9. Gornistul · 65
 10. Gărzile · 75
 11. Brigada artistică · 87
 12. Patrula · 95
 13. Onorul la căpitan · 107
 14. Dușul · 113
 15. Meciul · 115
 16. Cartofii · 123
 17. Sergenții · 137
 18. Garda de onoare · 153
 19. Lecția politică · 163
 20. Roaba · 169
 21. Liberarea · 175
 22. Postludiu · 189

1. Intromisiunea

— Fii atent ce cred eu: nu putem să ne facem intrarea în unitatea militară oricum. Eu zic să ne facem o apariție cu care să le câștigăm atenția, respectul și încrederea, dar mai ales să se citească pe chipurile noastre hotărârea de a deveni vajnici apărători ai patriei socialiste. Trebuie să ne facem nu o intrare oarecare, ci o adevărată intromisiune. Și să nu te gândești la prostii ca un obsedat sexual. Intromisiunea, pe lângă la ce te-ai gândit tu, e introducerea unui corp în altul. Adică, eu îmi bag corpul meu în corpul armatei. Ai înțeles?

— La ce tâmpenie te-ai gândit iară, că ai numa' căcat pe creier?, m-a întrebat colegul meu dintotdeauna, Genu, fără să fie surprins.

— Păi, eu zic să cari puțin și valijoara mea, să mă pot gândi.

— La dulapu' ăsta-i zici tu valijoară? Să ți-l car pe căldura asta? Te-ai tâmpit la cap! Da' cară-l tu pe-al meu și mă gândesc eu.

— Stai, că mi-a venit ideea potrivită. Le car eu pe amândouă dacă mă duci în cârcă.

— Așa, mai bine le car eu, idiotule!, mi-a răspuns Genu politicos.

— Bine că mi-ai vorbit frumos, că altfel mă supăram și nu mai vorbeam cu tine niciodată și nici nu mai veneam la armată. Dar stai așa! Uite cum facem: pentru că am fost așa de inspirați să coborâm în centru ca proștii ca să vizităm metropola, fiecare să-și care cufărul până la poarta unității, iar acolo ne facem o intromisiune festivă. Mai întâi te car eu în cârcă pe tine cu tot cu valize, că ești mai mare, deci efectul de surpriză e mai puternic. Apoi ne schimbăm la fiecare 10 pași, ca cercul să fie mai impresionant. Cine știe, poate s-o sesiza careva pe-acolo, să intrăm și noi în vorbă cu armata.

Zis și făcut. După ce am mai urcat vreun kilometru și jumătate din ditamai Zalăul până la Unitatea Militară 01336, pe o arșiță de amiază a zilei de 27 iunie 1973, nădușiți de-a binelea, dar mândri să cărăm ca boii valizele cazone de împrumut, ne-am făcut învârtoșata intromisiune în unitate în calitate de călărași cu schimbul.

Spre norocul nostru, curtea era foarte mare, cu spații largi, așa că am putut defila destul de mult ca să fim văzuți și să stărnim curiozitatea, deși noi mizam mai mult pe admirație.

De la poartă am fost mânați drept în față, spre pavilionul unde urma să fim grăjduiți la etajul al doilea. Pavilionul se afla la circa 60 de metri de poartă, față în față cu clădirea Statului-Major, pe lângă care trebuia să trecem. Ofițerii din interior, care precis erau foarte ocupați degeaba, când ne-au văzut au dat năvală la ferestre să asiste la festivitate. Totodată, de la etajul al II-lea din dormitorul care era ținta noastră, s-a ivit la ferestre o mulțime de admiratori. După ce ne-am mai schimbat rolurile de

călăreți de câteva ori, am ajuns fără grabă, dar cu mare efort, în dormitor. Acolo am fost întâmpinați de o mulțime de tineri profesori, ingineri și alți licențiați, care ne-au primit cu cuvinte alese:

— Prună, nebunule, numai tu puteai să fii așa tâmpit!

Mi-am aruncat cufărul cazon din lemn vopsit în verde, cu lacăt cu tot, cu toată forța pe care o aveam asupra mea, cât am putut de departe pe interval. Am propagat o bubuială care și pe cei adormiți i-ar fi trezit din morți, apoi am rostit:

— Fraților, cine vrea să petreacă 6 luni de concediu de vis fără plată, în slujba și în uniforma patriei socialiste, să țină cadența cu mine! Am venit pregătit. Am recitat „Peripețiile bravului soldat Svejk”, care este etalonul ostașului neînfricat cu profundă înțelegere față de arta militară, pe care eu l-am ales să-mi fie model de dăruire și pricepere ostășească.

Atmosfera s-a însuflețit pe dată. Era acolo o grămadă kaki de absolvenți ai facultăților din Cluj, care fuseseră însuflețiți de o invitație prin ordin scris să se adune la Zalău pentru a se satisface cu stagiul militar. Au sosit cu o zi sau două înaintea noastră și s-au prezentat cu simț de răspundere, dar mai ales cu simțul datoriei și cu nerăbdarea de a-și servi patria prin luptă, fiindcă „băi, cu armata nu-i de glumit, că dacă nu vă prezentați, tribunalul militar vă mănâncă și vă ia mama dracului!” De cum intrați în dormitor, te trăsneau o emulație patriotică și o dorință neostoită de luptă, manifestate printr-o putoare naturală de bocanci ostășești, o lăncezeală și o lene străbună, dacică. Acolo nimeni nu dorea să facă nimic altceva decât să numere câte zile Au Mai Rămas. Pe scurt, AMR, care făcea din soldat un contabil destoinic având această preocupare de bază în luptă.

Zilnic se calcula „amereul” și se înălța chemarea hotărâtă la luptă „HAI LIBERARE!”. Sau, mai intim, „HAI LIBY!” Mai târziu am descoperit pasul de liberare. Toate aceste manifestări îi încântau pe ofițeri până la herpes. Pentru noi, pe scurt, ofițerii erau APV-iști, iar pe lung, erau „Armată Pe Viață”.

Primul lucru care te frapa era iușeala cu care niște oameni educați, cu o exprimare civilizată, în mediul acela abordau în mod firesc un limbaj cu cele mai bogate expresii cu conținut mare de „p” și „f”. Cred că ne băgau ceva în atmosferă ce impunea acest limbaj. În cel mai scurt timp devenea nefiresc să nu-l folosești. (Din decență, voi pune doar inițialele cuvintelor pe care toată lumea le știe, dar pe care hârția nu le suportă. În schimb, în gură, în grupuri mici sunt acceptate.)

Din filarmonica brașoveană, eram prezenți patru viteji la diferite arme. Vasi și Jürgen la vioară, Genu la flaut, iar eu la clarinet. Toți patru am fost colegi de an la Conservatorul din Cluj. Din Oradea au venit mai mulți ingineri silvici care au studiat la Brașov. Marea majoritate au studiat la Cluj. Per total, s-a format o adunătură de 101 ardeleni, ca dalmațienii, nerăbdători să devină ofițeri în rezervă, mari conducători de oști, gata să dea cu dușmanul de pământ.

Abia ne-am ales paturile, că a venit un trimis special cu o invitație spusă pe gură:

— Bă, care ați venit acum, haideți imediat jos la magazie să vă echipați, să nu mai stau după voi!

Ne-am dus de-ndată, cu multă tragere de inimă, după ce am mai tras de timp vreun sfert de oră, ca să se înțeleagă din capul locului ce înseamnă pentru noi „imediat”. În scurt timp am devenit kaki, cu echipament nou-nouț. Bieții trupeți din unitate

arătau tare ponosiți în comparație cu noi. Chiar și armele cu care ne-au dotat erau direct din fabrică. Apoi a trebuit să ne tundem pletele, care atunci erau la modă și de care nu duceam lipsă. A doua zi au adus un frizer, iar comandantul unității însuși ne-a anunțat că trebuie să mergem să ne tundem „coifura”. Întâmplător, am ajuns cu Genu și cu Nicu primii. L-am întrebat pe frizer dacă se poate să nu ne tundem chel, iar el a spus că ne tunde scurt, iar chel, doar dacă vrem. I-am spus omului că toți vrem cu chelie, apoi am ieșit și, când au venit mușteriii, i-am anunțat că ne vor tunde chel. Primii vreo 15 au mușcat, iar mai târziu careva a cerut o frizură scurtă. Cei cu chelie erau turbați că nu le-a dat prin cap să întrebe, apoi ne-am tuns și noi scurt.

După câteva zile, când ne-am încheiat o gașcă de vreo 10 luptători cu o viziune optimistă despre armată, ne-am ras în cap. Eu am procurat un litru de petrol cu care să ne dăm zilnic pe cap ca să ni se îndesească chelia, dar mai ales ca să marcăm teritoriul cu un parfum strategic adecvat, cu care să sădim groaza în vrăjmaș. (Atenție, petrolul trebuie diluat cu apă, altfel ustură și devii un ostaș prea energic pentru gustul nostru.)

Pentru că se schimbaseră sistemele militare, cei care reușeau la facultate făceau mai întâi 9 luni de armată, abia apoi intrau în anul întâi de facultate. Pe noi, cei care am absolvit deja, ca să scape de noi, trebuia să ne încorporeze degrabă la ordinul expres al comandantului suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ca să nu ne pună la grea încercare nerăbdarea noastră de a lupta, în acest scop au înființat școli TR (termen redus) prin unități fără pregătire în domeniu. Așadar, aveam plăcerea să devenim prima promoție de ofițeri cu inimi de oțel pe care Zalăul o oferea patriei ca carne de tun. (Promit că vă voi oferi

doar cacofonii potrivite, după principiul „cacofonia potrivită, în cazarma potrivită”.)

Eeei, dar la armată nimic nu-i simplu. Ofițerilor din U.M. 01336 din Zalău, educați într-o disciplină militară strictă, dedați la chiolhanuri și beții disciplinate, sosirea noastră le tulbura pacea personală și mondială. Aceștia erau dăruiți alcoolului și trândăviei militare, deși marea lor pasiune era instruirea răcanilor, de care, cu multă grijă și abnegație, li se rupea în paispe. În disperare, pe noi ne-au ținut ascunși în așteptare vreo 10 zile, timp în care s-au rugat de superiorii lor, cu lacrimi de vitejie în ochi, să-i lase să ne instruiască după priceperea lor, ca soldați proști. Dar patria nu putea să piardă niște războinici hotărâți ca noi, gata de luptă, viitori strategii și comandanți de oști, pentru niște mofături de ofițeri superiori, chiar mai superiori ca coniacul zilnic. Li s-a amintit că la armată ordinul se execută, nu se discută, iar ei, oricât de nepregătiți ar fi, trebuie să scoată untul și ofițeri din noi.

Până ce s-a hotărât destinul nostru, cât timp ne-au ținut ascunși în așteptare, veneau mereu diverși ofițeri să ne roage să nu prea ieșim prin unitate ca să nu avem neplăceri, că nefiind instruiți, nu știm nici măcar să salutăm. În consecință, ascultători cum ne-am propus să fim, tot timpul patrolam nestingheriți prin cazarmă ca căzuți din lună. I-am văzut pe trupeți cum își salută superiorii cu mâna dreaptă la bonetă, bătând pas de defilare, și ne-a plăcut de ei. Am adoptat figura pe loc, dar îmbunătățită. Mergeam trântind picioarele ca niște mocofani, puneam mâna dreaptă pe obraz, cu stânga ne scoteam boneta și spuneam respectuos „bună ziua”. Hai, că i-am mânjit de respect! Când un ofițer l-a apostrofat pe inginerul silvic Ioșca

cu cuvintele: „Băi, tu nu știi să saluți?”, Ioșca s-a întors spre el, a adoptat un aspect războinic și i-a răspuns simplu: „Care băi, băi?” Apoi sigur vestea s-a răspândit, așa că au început să ne cam lase în pace.

În tot acest timp, am inspectat temeinic toate cotloanele unității și am marcat traseele care duceau la găurile din gardul de sârmă ghimpată, prin care soldatul își risca un dram de libertate.

Am constatat că unitatea avea spații foarte mari. După ce se termina zona construită, urma un teren de câteva hectare de zonă verde, neîngrijită cu pricepere de mâna soldatului. Aceasta cobora spre gaura din gard orientată spre cârciuma din gară. Aici, printre pomi, hălăduiau în tihnă adevărații porci ai unității.

Vă spun că de la început am simțit stângăcia ofițerilor față de noi și vă asigur că am speculat la exasperare fiecare moment ostășesc care ni s-a oferit cu generozitate.

Eram distribuiți în două dormitoare alăturate, cu paturi supraetajate. Cel mic avea vreo 32 de paturi, iar cel mare, cam 72. Genu și cu mine ne-am instalat în cel mare, că acolo eram mai mulți, gașcă mai mare, deci putea să pută și să se râdă mai mult.

Mai întâi, în primele zile de așteptare în ilegalitate, fără grabă, ne-am acomodat cu atmosfera, am început să ne cunoaștem și am dezbătut o problemă de importanță majoră: dacă noi suntem războinici, cu cine dracu' luptăm? Trebuie să ne găsim un inamic redutabil, pe măsura chemării noastre de luptători. Pentru această onoare, în unanimitate, a fost ales ofițerul. În lupta pe care urma să o ducem pentru izbândă,

aveam nevoie de o strategie bine elaborată. Ne-am înțeles că mai întâi trebuie să spulberăm îndatoririle cu care vor încerca să ne tulbure tihna. În consecință, am decis ca orice încercare a inamicului în acest sens să fie ignorată. Noi trebuie să fim plini de curaj, să nu ne căcăm pe noi în fața lor. Trebuie să ne perceapă ca curajoși, deci ne vom înarma cu bășina militară pe care cu onor o vom folosi în lupta psihică, armă de importanță majoră, pentru că ea face o mare diferență de nuanță și sunet în atmosferă și în luptă. Sau, cum ar mai veni, noi dăm tonul, iar tonul face muzica. Având la dispoziție regimul alimentar cazon, inamicul va fi năucit din bășini la cea mai mică încercare de agresiune care ne lezează pacea. Am decis că va trebui să ne antrenăm sfincterele pentru foc automat. Totodată, va trebui să abordăm o atitudine de idioți cărora le iese totul pe dos, astfel încât să le înnodăm creierii. Desigur, au fost unii care s-au arătat sceptici, dar le-am propus să mergem umăr la umăr cu încredere, că doar „unirea face puterea”.

Pe de altă parte, ne-am împărțit în grupe de luptă și am citit toate regulamentele militare care ne erau puse la dispoziție. Din ele, am citit cu glas tare și am subliniat litera de lege care consfințește drepturile noastre.

Într-o seară, imediat după stingere, curiozitatea ne-a ridicat din paturi și ne-a purtat la ferestre, unde se prezenta un spectacol inedit și de-a dreptul impresionant. De la etajul doi, am văzut un ofițer tânăr și suplu care instruia de mama focului un pluton de gradați: caporali și sergenți. Aceștia erau cei mai instruiți soldați. Erau flăcăi care n-au reușit la facultate, așa că i-au luat degrabă la armată și, conform obiceiului, i-au instruit într-o școală de gradați. Ei erau cei care duceau povara instruirii

soldaților în termen. Instrucția la care asistam se desfășura într-un ritm amezător și cu o sincronizare care ducea spre perfecțiune. Făceau din mers cele mai complicate întoarceri, dar am realizat că primeau comenzile cu o precizie de maestru. Dacă la ritmul acela ofițerul ar fi dat comanda pe piciorul greșit, s-ar fi dus totul de râpă. Am remarcat imediat:

— Băi, aici e ca la filarmonică. Dacă greșește dirijorul, se alege praful.

Cam după o jumătate de oră, când curgea apa din ei, se vedea că au obosit, iar unul a avut o ezitare. Ofițerul i-a oprit pe toți cu o comandă scurtă și a ordonat:

— Plutoon, drepti! În linie, adunarea!

S-au aliniat ostașii într-o viteză care ne-a zăpăcit, apoi ofițerul a spus:

— Caporal Apostol (se vede că-i cunoștea și precis că a contribuit în școală la instruirea lor), din cauza ta, că ești căscat, plutoon, pentru luptă, culcat!!! Târâș, marș!!!

Așa i-a târât, încât pe noi ne durea sufletul.

Ne-am dat seama că era un spectacol pe care ni-l ofereau nouă pe spinarea bieților gradați, ca să înțelegem ce ne așteaptă, așa că imediat am respins ideea și am luat atitudine.

— Fraților, mie mi-a ajuns. Propun să-i aplaudăm și să-i trimitem la culcare, că din bieții soldați curg toate apele.

Am început să aplaudăm, să strigăm „bravo!”, apoi Nicu le-a strigat:

— Gata, domne, că ne-ai convins. Sunteți pricepuți.

Imediat a continuat juristul Ciobanu:

— Acum, hai, gata, toată lumea la odihnă, că aici domniile teriști vor să doarmă.